

Џози је знала начин на који може да следи пример Исуса Христиа.

Од Џолин Браун
(Засновано на истинитој причи)

Ова прича се одиграла у САД-у.

Џози је седела са својом рођаком Ешлин испод дрвета испред своје куће.

„Волела бих да постоји нешто забавно што можемо да радимо да зарадимо новац”, рекла је Џози.

„Можда бисмо могли да зарадимо новац радећи нешто за људе”, рекла је Ешлин.

„Шта ако од њега направимо клуб?” Џози је узбуђено скочила. „Као клуб за чување кућних љубимаца или клуб за шетање паса.”

„Могли бисмо да радимо свашта”, рекла је Ешлин. „Људима је увек потребна помоћ. И они би нам платили.”

Ешлин је била у праву. Џози је сваког дана виђала људе којима је потребна помоћ.

Одједном, Џози је синула још једна идеја. Обузела је топлина. То ју је подсетило на прошлогодишње крштење. Обећала је да ће се увек сећати

Исуса и следити Његов пример. Знала је један начин на који то може учинити.

„Шта ако би имале клуб који помаже људима бесплатно?” Упитала је Џози. Осећај топлине се појачао.

Ешлине очи су се рашириле. „То би било заиста забавно”, рекла је. „Можемо помоћи људима у школи и Цркви – скоро свуда.

„Можемо га назвати Клуб помоћи!” рекла је Џози. „Почнимо сутра у школи.”

Следећег дана на одмору, Ешлин и Џози су дотрчале до игралишта.

„Видиш ли некога коме можемо помоћи?”

Ешлин је стајала на прстима и гледала према таласастом тобогану дугиних боја.

„Још не.” Џози је гледала према пењалицама и љуљашкама. Деца су се спуштала и љуљала се. Добаћивала су се лоптама и играла вијачама.

ИЛУСТРАЦИЈЕ: ТАЊА РЕКС

Нико није изгледао као да му је баш потребна помоћ. Чинило се да свако има пријатеља. Тада је угледала сасвим саму девојчицу са вијачом.

Џози је зграбила Ешлин за руку. „Погледај тамо!”

Џози и Ешлин нашле су вијаче и пришле девојчици.

„Здраво. Ја сам Џози.”

„А ја сам Ешлин. Како се зовеш?”

Девојчица је изгледала изненађено. „Ја сам Лесли.”

„Хоћеш ли да се играш са нама?” Џози је подигла вијачу.

Лесли се насмешила. „Да!”

Ешлин и Џози су поучиле Лесли неким новим начинима прескакања вијаче. Кад је зазвонило, опростиле су се. Џози се добро осећала. Знала је да је то био Свети Дух.

После тога, кад год су Џози и Ешлин виделе Лесли у ходнику, поздравиле су је.

Џози и Ешлин су тражиле још особа да помогну. Понекад су људима говориле лепе ствари и покушавале да их развецеле. Други пут су позивале децу да се играју са њима.

Једног дана, Џози се насмешила дечаку испред школе. „Свиђа ми се твоја кошуља са диносаурусом”, рекла је.

Дечак се насмешио и спустио поглед на своју кошуљу. „Хвала.”

Пошто је Џози села, схватила је да није ни размишљала да то чини за клуб! Само је то радила.

Џози је помислила на све пријатеље које је стекла откако су она и Ешлин основале свој клуб. Џози је заиста волела да помаже људима. То је утицало да пожели да чини још лепих ствари за друге. Клуб помоћи учинио ју је бољом. И то је било сјајно. ●